

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/162/2022
Identifikačné číslo spisu:	1613207042
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1613207042.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. E. M., narodeného XX. C. XXXX, G., V. G. XXXX/XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Ľubicou Sopkovou, Malacky, Pribinova 3, proti žalovanému Mesto Malacky, Bernolákova 5188/1A, IČO: 00 304 913, zastúpenému advokátskou kanceláriou Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s. r. o., Bratislava, Twin City Tower, Mlynské Nivy 10, o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 5Cpr/5/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. februára 2022 sp. zn. 4 CoPr/7/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 23. februára 2022 sp. zn. 4 CoPr/7/2021, vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru danej žalovaným žalobcovi 26. apríla 2013, z r u š u j e a v e c m u v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky rozsudkom (v poradí druhým) z 12. októbra 2017 č. k. 5Cpr/5/2013 - 287 určil, že výpoveď daná žalobcovi listom žalovaného zo dňa 26. apríla 2013 je neplatná, žalovanému uložil povinnosť vyplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 36 202,06 eura s 5% ročným úrokom z omeškania odo dňa vykonateľnosti rozsudku do zaplatenia, uskutočniť všetky príslušné odvody za žalobcu a nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100 %.

1.1. Viazaný právnym názorom prijatým v uznesení Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2016, sp. zn. 4Copr/13/2015, ktorým zrušil prvý rozsudok okresného súdu z 23. apríla 2015 č. k. 5Cpr/5/2013 - 150, ktorým pôvodne súd žalobu zamietol, majúce za preukázané, že došlo k naplneniu hmotnoprávných predpokladov pre platnosť danej výpovede pre porušenie pracovnej disciplíny, zameral sa v ďalšom konaní na zistenie splnenia formálnych predpokladov skončenia pracovného pomeru s poukazom na znenie § 74 Zákonníka práce. Konštatoval, že žalovaný predložil stanovisko ZO OZ vo veci ukončenia pracovného pomeru výpoveďou so žalobcom zo dňa 25. apríla 2013. Z obsahu tohto dokumentu sa súdu prvej inštancie nepodarilo zistiť, v akom zložení sa malo konať zasadnutie Základnej organizácie odborového zväzu verejnej správy SLOVES, Mestský úrad Malacky, keď žalovaný nepredložil zápisnicu z takéhoto zasadnutia, nemal za preukázané, či bol niekto zapisovateľom a nebola

predložená prezenčná listina prítomných členov. Mal za nepreukázané, či sa jednalo o riadne, alebo o mimoriadne zasadnutie. Právne posúdil, že splnenie povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď v zmysle § 74 Zákonníka práce (ďalej aj len „ZP“) nastane len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru obsahuje náležitosti uvedené v § 61 ods. 2 ZP. Už vzhľadom na tieto dôvody vyslovil názor, že žiadosť žalovaného na prerokovanie výpovede náležitosti ustanovené v § 61 ods. 2 ZP neobsahovala. Uzavrel, že žalovaný napriek žiadosti žalobcu nepredložil žiadosť o predchádzajúce prerokovanie výpovede danej žalobcovi. Keď takúto žiadosť predložil (čl. 197 spisu) mal za to, že ju predložil so svojou pečiatkou, avšak už so sídlom na Bernolákovej 5188/1A v Malackách, keď mal za nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že Mestský úrad Mesta Malacky sídli na Bernolákovej ulici až od mesiaca september 2016 a do augusta 2016 mal sídlo na Radlinského ulici č. 1 v Malackách. Ďalšie dôvody (neexistencia zápisnice o prerokovaní, neexistencia prezenčnej listiny, neexistencia riadnej evidencie žiadosti a nasledovného stanoviska) označil tiež za spôsobilé pre neplatnosť výpovede. Z vykonaného dokazovania tak ustálil, že žiadosť žalovaného o prerokovanie výpovede buď nebola prerokovaná vôbec, alebo bola prerokovaná iba formálne, bez toho, aby sa odborová organizácia naozaj vyjadrila k argumentom žalobcu, ktoré mala mať k dispozícii. Dospel k záveru, že výpoveď, ktorú dal žalovaný žalobcovi, nebola prerokovaná so zástupcami zamestnancov spôsobom, ktorý predpokladá § 17 ods. 2 ZP. Z tohto dôvodu ju tiež posúdil ako neplatnú.

1.2. Z tohto titulu rozhodol i povinnosti vyplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 36 202,06 eura s 5% ročným úrokom z omeškania odo dňa vykonateľnosti rozsudku do zaplatenia, uskutočniť všetky príslušné odvody za žalobcu a nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20. marca 2019 sp. zn. 4CoPr/6/2018, na odvolanie žalovaného potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru danej žalovaným žalobcovi dňa 26. apríla 2013. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach týkajúcich sa náhrady mzdy, povinnosti vykonať za žalobcu odvody a náhrady trov konania zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Uvedol, že súd prvej inštancie, viazaný vysloveným právnym názorom súdu odvolacieho, správne procesne vo veci postupoval, ak sa zameral najskôr na zistenie naplnenia alebo nenaplnenia formálnych zákonom vyžadovaných predpokladov pre platnosť právneho úkonu, na základe ktorého bol pracovný pomer so žalobcom žalovaným ukončený. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že výpovedný dôvod vo výpovedi žalovaného realizovanej listom z 26. apríla 2013 nebol uvedený zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Preskúmaním textu relevantnej výpovede z pracovného pomeru dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie k záveru, že výpovedný dôvod v nej vymedzený je vymedzený spôsobom zákonu zodpovedajúcim. Podľa názoru odvolacieho súdu výpovedný dôvod výpovede žalovaného žalobcovi je vymedzený tak, že nie je dôvod pochybovať o tom, že by mohol byť zamenený s iným prípadným výpovedným dôvodom. Odvolací súd sa však stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný, nesúci dôkazné bremeno o naplnení formálnych zákonných predpokladov pre platnosť právneho úkonu výpovede z pracovného pomeru, nepreukázal dokazovaním vykonaným pred súdom prvej inštancie nad všetku pochybnosť prerokovanie relevantnej výpovede so zástupcami zamestnancov zákonu zodpovedajúcim spôsobom, keď na listinné dôkazy doložené žalovaným v rámci konania odvolacieho odvolací súd nereflektoval s poukazom na § 366 CSP. Odvolací súd vyhodnotil, že v danom prípade k naplneniu žiadneho z uvedených taxatívne vymedzených dôvodov pre možnosť doplnenia dokazovania v rámci konania odvolacieho nedošlo. Vyhodnoteniu výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nemožno nelogickosť vytknúť, keď i podľa odvolacieho súdu žalovaný v konaní nad všetku pochybnosť nepreukázal, že by prerokovanie výpovede neprebehlo len formálne. Zo žalovaným doložených listinných dôkazov nevyplýva nadovšetko pochybnosť, že k žiadosti o prerokovanie výpovede zástupcami zamestnancov bola doložená i samotná výpoveď, resp. že samotná žiadosť obsahovala aj zákonom požadované náležitosti výpovede z pracovného pomeru. Odvolací súd sa stotožnil hodnotením dôkazov realizovaným súdom prvej inštancie, keď v zhode s ním dospel k záveru, že listinný dôkaz založený na č. 1. spisu 197 je pravdepodobne vyprodukovaný dodatočne za účelom získania úspechu vo veci. Vzhľadom na uvedené, keď súd prvej inštancie ustálil, že prerokovanie výpovede danej žalovaným žalobcovi nebolo realizované zákonu zodpovedajúcim spôsobom, resp. že takéto prerokovanie výpovede zástupcami

zamestnancov žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nad všetku pochybnosť nepreukázal, nebolo jeho povinnosťou (a ani povinnosťou súdu odvolacieho) vyhodnotiť výsledky vykonaného dokazovania v tom smere, či žalobca porušil alebo neporušil pracovné povinnosti, resp. či existovali alebo neexistovali prekážky v práci na strane žalovaného ako zamestnávateľa, keďže nedodržanie povinnosti obsiahnutej v § 74 ZP je sankcionované neplatnosťou výpovede bez ďalšieho. Vo zvyšku, t. j. v napadnutej časti týkajúcej sa žalobou uplatneného nároku na náhradu mzdy a závislých častiach týkajúcich sa uloženia povinnosti žalovanému vykonať za žalobcu odvody a nároku na náhradu trov konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, nakoľko súd prvej inštancie nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia pokiaľ ide o túto časť žalobou uplatneného nároku odňal stranám sporu právo na spravodlivé súdne konanie pre nemožnosť riadne sa brániť vysloveným argumentom súdu v rámci konania odvolacieho.

3. Proti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, podal dovolanie žalovaný a navrhol napadnutý rozsudok, alternatívne i rozsudok súdu prvej inštancie, zrušiť.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) uznesením z 31. marca 2021 sp. zn. 8Cdo/240/2019 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Dovolací súd mal za to, že odvolací súd sa neriadil atribútmi spravodlivého procesu pri svojom rozhodovaní, a odôvodnenie jeho rozsudku nedalo odpoveď na základnú otázku, ktorá bola však podľa neho rozhodujúca pre záver o platnosti, či neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalovaného so žalobcom výpoveďou z 25. apríla 2013, keď sám uviedol, že nebolo vzhľadom na tento záver povinnosťou súdu zaoberať sa dôvodmi výpovede (bod 30 rozsudku krajského súdu). Naopak jeho záver, že : „ hodnoteniu výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie nemožno nelogickosť vytknúť, keď i podľa odvolacieho súdu žalovaný v konaní nadovšetko pochybnosť nepreukázal, že by prerokovanie výpovede neprebehlo len formálne bez naplnenia skutkovej podstaty ust. § 74 ZP odvolací súd považuje za správne. Zo žalovaným predložených dôkazov nevyplýva nad všetku pochybnosť, že k žiadosti o prerokovanie výpovede zástupcami zamestnancov bola doložená i samotná výpoveď, resp. samotná žiadosť obsahovala aj zákonom požadované náležitosti výpovede z pracovného pomeru. Odvolací sa stotožnil s hodnotením dôkazov realizovaných súdom prvej inštancie, keď v zhode s ním dospel k záveru, že listinný dôkaz zložený na č. I. spisu 197 je pravdepodobne vyprodukovaný dodatočne za účelom získania úspechu vo veci. „(bod 28), nemožno vyhodnotiť ako súladným s právom na presvedčivé odôvodnenie.

6. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) súd musí v rozhodnutí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Ide teda o oveľa širšiu škálu nedostatkov odôvodnenia, pričom ak chce súd uzavrieť, že odôvodnenie je dostatočné, mal by na argumenty súdu poukázať a vysvetliť ich súvis s konečným rozhodnutím, keďže odôvodnenie súdu nižšej inštancie podávateľa opravného prostriedku nepresvedčilo.

7. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i

prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

8. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd mal možnosť odstrániť ním tvrdené pochybnosti („pravdepodobne vyprodukovaný dôkaz“) v konaní sám, keď formalisticky pristúpil k dôkazom navrhnutým v odvolacom konaní. I keď odvolací súd poukázal na skutočnosť, že dôkazy o prerokovaní výpovede zo strany zástupcu zamestnávateľa boli predložené až v odvolacom konaní, vzhľadom na priebeh celého sporu, i právny záver, ktorý vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení vyslovil odvolací súd, procesný postup odvolacieho súdu má znaky formálnosti, a jeho závery (pravdepodobne) sú nepresvedčivé a arbitrárne. Umožnenie sporovej strane uskutočniť jej patriace procesné práva bez toho, aby mu korešpondovalo riadne odôvodnené vysporiadanie sa súdu s uplatnenými prostriedkami procesného útoku alebo procesnej obrany, je postupom súdu, pri ktorom je realizácia práva na spravodlivý proces len iluzórna.

9. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 23. februára 2022 sp. zn. 4CoPr/7/2021 rozhodol tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru danej žalovaným žalobcovi dňa 26. apríla 2013.

10. Odvolací súd potom, ako podrobne zopakoval v odôvodnení svojho rozsudku priebeh konania, svoje závery, vyjadrené v zrušenom rozsudku, ako aj rozsiahlu polemiku s dôvodmi uznesenia odvolacieho súdu, vyjadril presvedčenie o nemožnosti vykonať dôkazy doložené v rámci odvolacieho konania v danom prípade, s čím súvisí, že nemohol odstrániť nedostatok dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie a len pravdepodobnosť prijatých skutkových záverov v odvolacom konaní, nakoľko mu to neumožnila daná situácia zákon. Odvolací súd nemohol vykonať dôkazy doložené v odvolacom konaní, ktoré bol žalovaný povinný doložiť do skončenia dokazovania pred súdom prvej inštancie.

11. Odvolací súd uzavrel, že za dôkaznej situácie v konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo k nepochybnému a jednoznačnému preukázaniu skutočnosti žalovaným, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalobcovi bola vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov, nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie doložené dôkazné prostriedky (listiny) boli opatrené pečiatkou sídla žalovaného z neskoršieho obdobia, než v ktorom mala byť výpoveď z pracovného pomeru podľa § 74 ZP prerokovaná. Výsledkom hodnotenia vykonaného dokazovania preto nemohol byť záver o riadnom a zákone a judikatúre zodpovedajúcom prerokovaní výpovede, t.j. skutkové tvrdenia žalovaného neboli vykonaným dokazovaním až do vydania uznesenia o skončení dokazovania potvrdené dôkaznými prostriedkami doloženými súdom prvej inštancie v rámci konania pred ním. Z vyššie citovaných procesných ustanovení, najmä z ustanovenia o zákonnej koncentrácii pri dokazovaní, taktiež z ustanovenia o sudcovskej koncentrácii pri dokazovaní jednoznačne vyplýva, že na neskôr doložené dôkazy nie je možné prihliadať a ani ich neskôr vykonať, keďže ich vykonanie by znamenalo nariadenie ďalšieho pojednávania v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, a to obzvlášť v prípade prejednávania individuálneho pracovnoprávneho sporu, v ktorom nemôže byť na ťarchu žalobcu ako zamestnanca oneskorené doloženie dôkazov žalovaným zamestnávateľom, a to i bez toho, že by do procesného kódexu (CSP) nebolo zavedené zákonodarcom ust. § 366 CSP o novotách v odvolacom konaní, ktoré ešte navyše nemožnosť použitia nových prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (dôkazov) v odvolacom konaní okrem taxatívne vymedzených prípadov priamo vylučuje. Vychádzajúc z dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že nové prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany je v odvolacom konaní možné použiť len v prípade, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia senátu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Je nepochybné, že doložením dôkazov v odvolacom konaní žalovaný netvrdil, že sa majú týkať procesných podmienok alebo vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia senátu.

12. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný s poukazom na § 420 písm. f) CSP, majúci za to, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, vyslovený v

uznesení z 31. marca 2021 sp. zn. 8Cdo/240/2019, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok súdu krajského súdu, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Výtýkal odvolaciemu súdu, že neurobil nič iné, iba zopakoval vadu, pre ktorú mu dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil na ďalšie konanie, keď mu zároveň vytkol formalistický prístup k návrhu na vykonanie dôkazov.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale i dôvodné.

14. Žalovaný (ďalej i dovolateľ) vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k takému nesprávnemu procesnému postupu súdu, ktorý znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

17. Najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd celkom neprípustne - len na základe vlastného uváženia, nerešpektoval záväzný právny názor najvyššieho súdu zaujatý v predchádzajúcom zrušujúcom (kasačnom) rozhodnutí najvyššieho súdu. Dovolací súd by sa pri odôvodňovaní tohto zrušujúceho uznesenia mohol v zásade obmedziť len na konštatovanie, že už samo nerešpektovanie záväzného právneho názoru najvyššieho súdu vysloveného v jeho predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí zakladá bez ďalšieho dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, v dôsledku nerešpektovania § 455 CSP. (pozri R 76/2016 ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/104/2001. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie súdu nižšieho stupňa, je súd nižšieho stupňa viazaný názorom dovolacieho súdu tak pri posudzovaní otázok hmotného práva, ako aj pri aplikácii procesných predpisov).

18. Dovolací súd však dáva do pozornosti, že i keď v predmetnej veci ide o pracovnoprávny spor (t.j. konanie je zaradené v osobitnej časti CSP - Spory s ochranou slabšej strany) súdy nemôžu rezignovať v konaní na základné princípy vyjadrené v Civilnom sporovom poriadku. Podľa čl. 15 ods. 1 CSP dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. V zmysle čl. 2 ods. 2 CSP právnou istotou je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, pričom ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak súd nedospeje na základe tvrdení strán sporu a vykonaných dôkazov k dôvodnému záveru, že sú splnené všetky podmienky na vydanie rozhodnutia v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, resp. ak nie sú splnené podmienky na vydanie spravodlivého rozhodnutia, obstará aj bez návrhu strán dôkazné prostriedky a vykoná dokazovanie na vydanie takéhoto rozhodnutia vo veci samej. Potom rozhodne v súlade s princípom právnej istoty, na ktorý kladie zákonodarca osobitný dôraz v čl. 2 ods. 1 CSP - ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

19. Dovolací súd zotrváva na svojom závere, vyjadrenom v uznesení, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok krajského súdu (z 20. marca 2019 sp. zn. 4CoPr/6/2018), že vzhľadom na priebeh celého

konania (najmä s poukazom na odôvodnenie a závery uzneseníu krajského súdu z 30. septembra 2016 sp. zn. 4CoPr/13/2015, ktorým zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol), postup odvolacieho súdu bol arbitrárny a tento nedostatok neodstránil odvolací súd ani v nasledujúcom rozhodnutí. Jeho odôvodnenie opierajúce sa len o koncentráciu v konaní, nie je v súlade s hore uvedenými základnými princípmi Civilného sporového konania, vzhľadom i na spor, ktorý prebieha, aj na základe uznesenia odvolacieho súdu, ktorý zrušil a vrátil prvé rozhodnutie s príkazom na doplnenie dokazovania súdu prvej inštancie, už od roku 2013.

20. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd tým, že nerešpektoval ustanovenie § 455 CSP a súčasne opätovne vydaním formálneho a arbitrárneho rozhodnutia, porušil práva žalovaného na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.